

"Brief aan directie christian artists rotterdam 2001 (deel 6)"

Brief aan directie christian artists rotterdam 2001 (deel 6)

Nu weet ik nog niet met welke kamera Leen die korrelige fotos heeft genomen die aan de wand van jullie slaapkamer hingen, want ik ben het vergeten te vragen in de hitte van de strijd aan tafel om die levensbedreigende gamalen, je weet wel. De geometrische tendens van zijn fotos waarin vlak verdeling de nadruk heeft, geeft een coherent beeld. Doorgaan! Dikke zeven en een half!

Eigenlijk moet je nooit teveel over "het creatieve proces" of over de "zin van het schilderen" (schil deren eventueel te vervangen door dichten, schrijven, fotograferen, tekenen of welk ander creatief bedrijf ook) na denken, dan kun je er moeiteloos mee door gaan. Schreef ik niet al in 1967 in een tekst bij een tentoonstelling van een kollegaatje de zin "He who thinks will lose his place in hea ven". Het is zoals zoveel, hier wat schertsend en dubbel bedoeld, maar toch... Je hebt van die som ber ogende artiesten die de hele dag broeierig nadenken over het leven en hun grote opdracht; hoe, waarom, waartoe, van waar en waar ben je mee bezig en wie ben je ten diepste? Zo word je vanzelf nog horendol en komt in het dolhuis.

Gewoon niet doen. Want anders komen er van die nukken in je op van: Ik wil wel eens helemaal iets anders. Dan ben je al ver heen en lonkt de psychologiater met de wenkende vinger en een be scherm kap voor de mond om besmetting te voorkomen! Mensen van een zekere leeftijd willen heel vaak iets anders. Dat kennen we onderdehand wel. En voor je het weet zijn de echtscheidings papieren getekend en wel op de bus. Weer anderen, veelal door de stroeve gereformeerde ge zindte zwaar geteisterden heb ben daarentegen de merkwaardige hobby lezingen cycli te geven met als aanhef: "Is de kunstenaar een profeet?" of moeiteloos omkeerbaar "Is de profeet een kunstenaar?"

Je moet eens zien hoe ten huize van zulke orakels de echtscheiding er in hoog tempo door het nuch tere vrouwtje doorheen werd ge jaagd! Nogal logies dat elke rechter zodra hij kennis heeft geno men van de feiten een torenhoge alimentatie toe kent aan de onderdrukte partij van het vrouwelijk geslacht en zo is het meer dan goed. Boontje komt om zijn loontje en je kunt beter vrede houden met je naaste die je gegeven is. Okee; voor zo lang als het duurt! Hier hebben in elk geval de gehakt ballen nooit tegen het plafond gevlogen of is opzettelijk vaatwerk in stukken gegooid! Harmonie is het wat 't klokje thuis tikt zoals het nergens tikt.

Ik ben nog op de kweekschool begonnen met schilde ren en dichten en debuteerde tot grote woede en afschuw mijner klasgenoten vrij jong, zowel in de schoolkrant als in een expositieruimte in Haarlem. Dat eerste werk heb ik de eerst tien jaar met heel veel plezier, vaart en enthousiasme gemaakt en er nooit verder bij stil gestaan. Het ging allemaal van zelsprekend. Misschien ging het ondanks alles wel te gemakkelijk en heb ik het daarom niet genoeg serieus genomen. Het was alsof je een pijpje aansloeg op een reusachtige oliebel; je ziet dat wel eens in films over Texas en zo. En spuiten maar! Het kostte geen enkele moeite om galeries te vinden en de bijbehorende, vaak tijdelijke, veelal wat losban dige baas in eigen buik vriendinnen, of tentoonstellingen om aan deel te nemen in the silver sixties, maar ook in de seventies. Ja, nu ben ik ou der geworden, niet wijzer, het vuur van de jeugd is al lang gedoofd, het lot geworpen, de overgebleven vriendinnen zijn helaas allen platoniese (waar niemand wat mee opschiet. Ik ben te gemakzuchtig om er werkelijk iets mee te beginnen en word al moe als ik er aan denk. De meeste begerenswaardige, goed geklede, slim ogende dames zijn bovendien gehuwd en om die nou achtema te gaan lopen, nou nee, dat heeft wat al te veel konsekwenties. De enkele buiten schoolse activiteiten op relationeel gebied, daar op die besloten speelplaats van de emoties, waren wat mij betreft in het eerste geval een kwestie van weken en in het tweede geval, nu twaalf jaar geleden een half jaar, dus er zit flink wat progres sie in wat de tijdsduur betreft) of achter de horizon van mijn bestaan verdwenen, het einde komt in zicht, een aardig stukje op weg naar de Grote Finale. In mijn werkkamer is het een chaos. Wie een opgeruimde werkkamer heeft zoals ik in het hol van de leeuw in het gebouw van Christian Artists mocht aan schouwen kan wèl op mijn eeuwige respect rekenen terwijl tegelijkertijd een gevoel van hoe-krijg en-ze-het-voor-elkaar gemixed met iets van jaloezie door mij heen gaat. Aan de andere kant; je kunt niet alles hebben! Het is al heel wat om regelmatig aan het werk te zijn met enig plezier, je huwelijk lang niet slecht lijkt maar ook niet een suikerzoete ro mance van het witte doek, het eten nog net te eten (aardappels zonder uitzondering niet gaar of ver brand als ik er zelf niet op let) en je bent bezig met van alles van tien tot zes en vaak ook nog 's avonds met wat je liefste hobby is. Niet echt het gemiddelde kantooleven bij Achmea.

Ben nu bezig met per kompjouter katalogi van mijn werken te maken die thematies een eenheid tonen anders wordt het een warboel. Het is tijd rovend werk. Ook de tekst samen stellen en de fotos scannen en bewerken vreet tijd.

Alweer gestadige regen en ik ga zo meteen (half vier des middags) per vuurrode opgevoerde Hon da scooter naar Grou, een plaatsje op plus minus vijftien kilometer afstand van ons onderkomen alwaar l. heur bescheiden handel voor nog enkele weken heeft om eigenhandig ter plaatse een VHS band in de daar aan wezige panasonic videorecorder te doen zodat weer 8 uur Discovery Channel programmas kunnen worden opgenomen, want we blijven als ex-schoolmeester leergierig in het kader van de per manente edukatie. Nee, apparatuur bedienen zoals pc's en video zullen de vrouwtjes wel nooit leren, dus dat kan ik niet aan l. over laten.

Half vijf weer thuis. Begin voorin in het Gedenboek 2 van jullie klup, want het is onzin om midden in of achterin te beginnen. Op blz. 5 staat de naam Barry McGuire, die eens in de mid sixties een inter nationale hit had met het dreigend klinkende "Eve Of Destruction". Toen zijn carrière niet wilde vlot ten werd hij fundamentalistisch gristen en zie daar: de duivel schijnt altijd op een grote hoop en Barry werd stinkend rijk in het gospel sirkwie. Ben nu op blz. 9; het leest als een trein die uit de rails is gelopen na een frontale botsing. Blz. 13 : "pas als men op ons kantoor geweest is en alles gezien heeft, begint men te beseffen, dat er veel gebeurt". Tot dat beseff zijn l. en ik in middels niet gekomen! Alles goed en wel; maar wie gaat er nou weer met een bus naar Siberië? En dattie dan stuk gaat lijkt me van zelf spreken. Net goed eigenlijk. Nog een wonder dat jullie toen zijn terug geko men. Het is weer een bewijs dat je beter thuis kunt blijven. Leef je ook lang en (on)gelukkig. Er is geen oplossing voor het menselijk tekort. Leven in een vrolijke wanhoop? Je hebt altijd nog de fles... of is dat tegen jullie geloof?

Houtkachel aangestoken.

Wie zelf geen warmte verspreidt of het woord ver kondigt heeft een afgeleide nodig.

Een brandende kachel als metafoor voor de menselijk interactie. Met l. overlegd dat ons beter niet voor het volgende jaar als lid kunnen opgeven voor Christian Artists. Om kwart voor tien naar Big Brother gekeken, wie er uit zou vliegen, maar eerst Peter R. de Vries gevolgd. In bed gelezen in biografie dichter C. Buddingh'. Een Dordrechtenaar, dus ook een soort Rotterdammer, dat is wel jammer. Ja toch?

